

[Palle Simonsen.]

kontoret, blot fordi de har en umiddelbar indtægtsnedgang. Hvor må de gå hen? De må gå ud og låne penge til renter. Hvor går mennesker hen, som deltager i en overenskomststridig konflikt? På bistandskontoret og låner pengene uden renter. Det er jo sandheden.

Jeg vil gerne sige til ministeren, at jeg fik forleden dag en henvendelse fra en kromandovre i Jylland. Hans kro var nedbrændt, så han ikke havde nogen indtægtsmuligheder i en lang periode. En forsinkelse af opbygningen medførte, at han igennem mange måneder ikke fik nogen hjælp. Han havde i virkeligheden ikke nogen muligheder for at få det til at løbe rundt, og bistandskontoret ville ikke hjælpe ham, for der var ikke noget klart grundlag for, at man skulle hjælpe. Er det så så mærkeligt, at en sådan person måske bliver irriteret på det samfund, han lever i, når han kan se, at flere hundrede, der deltager i en overenskomststridig konflikt, kan gå på bistandskontoret og låne pengene? Han kan ikke. Den bladhandler, som f. eks. fik en nedgang i salget på grund af avis konflikten, da den var på sit højeste, fik han nogen hjælp på bistandskontoret, fordi han mistede måske 25 pct. af sin indkomst? Nej, det gjorde han ikke. Det er jo det, der er problemet i denne sag. Det her er ikke for os et spørgsmål om at sige: ja men nu vil vi straffe disse mennesker, og så må vi gennemføre en ekspedition som den her. Nej, det er et spørgsmål om at prøve at sætte de ting, der sker på dette område, i relation til mange andre ting, der sker i samfundet, og hvis vi ikke retter os efter de erfaringer, vi får på disse områder, bliver det for mig at se sværere og sværere at opnå en forståelse for, at der bruges så mange penge i den sociale sektor. Det skal jeg i hvert fald være den sidste til.

Ministerens siger, at hun kan ikke se, at der er nogen problemer for kommunerne med hensyn til forståelsen af disse ting og forståelsen af de cirkulærer, der er sendt ud. Jeg læste i Aktuelt den 16. maj, at der var 20 for Københavns kommunes vedkommende, og jeg vil da egentlig godt have ministeren til at svare på, om det er rigtigt, hvad der stod i Aktuelt. I Aktuelt kunne man læse, at Københavns socialborgmester havde forespurgt i socialministeriet, hvorvidt der kunne udbetales hjælp, når de mennesker, der søgte hjælpen – i dette tilfælde typografer – havde penge på en spærret konto. Og der stod i Aktuelt, at da socialborg-

mesteren ikke kunne få svar, havde man standset hjælpen. Hvis det er et korrekt eksempel, er der i hvert fald tvivl. Jeg har også forstået, at Hvidovres socialudvalgsformand, som også er socialdemokrat, har haft meget travlt med at få klaret op, hvordan disse ting lå, og har udtalt, at man i hvert fald ikke skulle lade sig kuske af det, der skete på dette område. Jeg kan ikke forestille mig, at ministeren ikke har haft en række problemer med socialdemokratiske kolleger, som varetager sociallovgivningen ude omkring i landet. Derfor skal jeg til sidst sige, at vi kan sagtens afvise denne sag som værende udtryk for en reaktionær holdning og for sort politik, og vi kan sagtens sige: vi har nogle principper, og dem står vi fast på, uanset hvad der sker ude i samfundet. Men tilbage står bare, at selv socialdemokratiske socialudvalgsformænd undertiden har problemer med disse ting og måske også har problemer med at forstå rigtigheden i de ting, der sker. Og her er det min opfattelse, at skal vi have en fornuftig forståelse for en socialpolitik i dette land, skal vi også være parate til at lytte hertil og, selv om det strider mod nogle grundlæggende principper, sige: her er et område, som kræver en speciel behandling. Her er jeg helt sikker på, at alle i folketinget har forstået, hvad intentionerne var med dette forslag, og hvis der var flertal for det, kunne ministeren også udarbejde det teknisk på en sådan måde, at vi fik stoppet hullet.

Jeg vil gerne sige tak til ikke så få ordførere, som havde sympati for tankegangen i forslaget. I virkeligheden er det jo sådan, at næsten op imod halvdelen i dette folketing havde sympati for forslaget, havde mere eller mindre forståelse for den tankegang, der ligger i det. Derfor er det eneste, jeg beder om, for så vidt, at man ikke bare afviser det, men prøver at gå ind i tankegangen, prøver at se, hvordan man gennem en ændring af bistandsloven kan skabe en retfærdighed, så der bliver en større forståelse for bistandsloven i den øvrige del af befolkningen.

Albertsen (S):

Jeg stod med blyanten parat og havde blokken fremme, da jeg skulle lytte til hr. Palle Simonsen for at komme til de forløsende sætninger, hvor han ville fortælle os, hvad der var galt. Det var mig ikke muligt at fange noget i det, han bemærkede om, hvad der var galt ved den nuværende lovgivning, ved den nuværende